

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 20 ust. 1 i art. 20 ust. 5 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że Sąd stwierdził w zaskarżonym wyroku, iż Deloitte miał status „niezależnego eksperta”.

Zarzut ósmy dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 24 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 39 ust. 2 lit. b), d) i f) dyrektywy 2014/59⁽²⁾ ze względu na to, że nie zapewniono poszanowania obowiązku osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży w procesie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz obowiązku przestrzegania zasady równości i przejrzystości między zainteresowanymi oferentami.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 8 lipca 2022 r. – VX i AT/Gemeinde Ummendorf**

(Sprawa C-456/22)

(2022/C 359/57)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VX, AT

Strona pozwana: Gemeinde Ummendorf

Pytania prejudycjalne

Czy pojęcie szkody niemajątkowej, o którym mowa w art. 82 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że przyjęcie wystąpienia szkody niemajątkowej wymaga zauważalnej niedogodności i obiektywnie uchwytnego naruszenia interesów osobistych, czy też wystarcza do tego zwykła krótkotrwała utrata przez osobę, której dane dotyczą, suwerennego władztwa nad jej danymi z powodu opublikowania danych osobowych w Internecie przez okres kilku dni, co pozostało bez jakichkolwiek zauważalnych i niekorzystnych konsekwencji dla osoby, której dane dotyczą?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-459/22)

(2022/C 359/58)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału

- o stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy wymogi obowiązujące w odniesieniu do przeniesienia kapitału emerytalnego zgodnie z art. 19a ust. 1 lit. d) i art. 19b ust. 1 i 2 Wet op de Loonbelasting 1964 r.; art. 40c Uitvoeringsregeling Invorderingswet; art. 10d ust. 3 Uitvoeringsbesluit Loonbelasting 1965; oraz załącznikiem IV do rozporządzenia DGB2012/7010M w sprawie międzynarodowych aspektów emerytur, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 45, 56 i 63 TFUE;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że niderlandzkie uregulowanie dotyczące wymogów obowiązujących w odniesieniu do przeniesienia kapitału emerytalnego w ramach tzw. drugiego filaru, dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego opłacanego przez pracodawcę, jest niezgodne ze swobodami przepływu pracowników, usług i kapitału. Nawet jeśli wymogi te znajdują zastosowanie do przenoszenia kapitału w sytuacjach zarówno wewnątrz krajowych jak i międzynarodowych są one łatwiejsze do spełnienia przez wewnątrz krajowe programy emerytalne aniżeli przez zagraniczne programy emerytalne, chcące oferować usługi emerytalne w państwie swojej siedziby na rzecz zamieszkujących w tym samym państwie pracowników, którzy wcześniej zgromadzili w Niderlandach kapitał emerytalny. W sytuacji gdy ustawowe wymogi nie są spełnione kapitał emerytalny zgromadzony w Niderlandach podlega opodatkowaniu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2022 r. – BM/LO

(Sprawa C-462/22)

(2022/C 359/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: BM

Druga strona postępowania: BM

Pytanie prejudycjalne

Czy termin karencji jednego roku lub sześciu miesięcy określony w art. 3 ust. 1 lit. a) tiret piąte i szóste rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 ⁽¹⁾ rozpoczyna bieg dla powoda lub wnioskodawcy dopiero od momentu ustanowienia jego zwykłego pobytu w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono sprawę, czy też wystarczy, jeżeli na początku właściwego terminu karencji powód miał początkowo prosty pobyt w państwie sądu, do którego wniesiono sprawę, a jego pobyt dopiero potem stał się zwykłym pobylem w okresie do wniesienia pozwu lub wniosku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).